

Children's Mission

WITH THE LORD FOR THE CHILDREN

UKRAINE OG FILIPPINERNE

Lykke og glæde, da julen kom S.3 OG 8

CHILDREN'S MISSION

**Bo Wallenberg fortæller om 30 år i tjeneste
for Children's Mission** S.4-7

FILIPPINERNE

**Madlavning og dyrkning hjælper
undervægtige børn** S.8

NR 1 2021

Children's Mission

INDHOLD

- 3 Ukraine og Rumænien
- 4-7 Bo Wallenbergs 30 år i tjeneste for Children's Mission
- 8 Filippinerne

DANMARK

CHILDREN'S MISSION
SKANDINAVISK BØRNEMISSION

POSTADRESSE: *Ny adresse!*
Brobyvej 72, 2650 Hvidovre

TELEFON: 53537304

E-MAIL: info@childrensmmission.dk

WEB: www.childrensmmission.dk

CVR-NR.: 1750 1682

BESTYRELSE

Peter Thomsen, Arne Panduro,
Bo Wallenberg

BANK:

Nordea, Søborg Afdeling
Reg. nr.: 2256
Konto nr.: 6445 550 599

MOBILEPAY: 80574

GIRO: 921-6464

FØROYAR

SKANDINAVISKA
BARNAMISSIONIN

POSTADRESSE:

Skandinaviska Barnamissionin,
Føroya Deild,
Reyngøta 19, FO-100 Tórshavn

E-MAIL: skandinaviskabarnamissionen@hotmail.com

Postgiro: 9870-431.047.1

Norðoya Sparikassi: 9865-101.620.7

Betri Banki: 9181-120.980.0

BankNordik: 6460-101.594.1

Suðuroyar Sparikassi: 9870-101.148.1

REDAKTØR: Eva Ruderstam

OVERSÆTTELSE FRA SVENSK:

Svend Løbner

FORSIDEBILLEDE: Maduddeling i

Filippinerne

OPSÆTNING: PCG Malmø

TRYK: All-Media Øresund, Malmø

30 år siden jeg først åbnede døren

Kære faddere og livreddere!

I dag, mens jeg skriver denne leder, er det nøjagtigt 30 år siden, jeg åbnede døren til Children's Mission og blev ansat. Det føles helt uvirkeligt, hvordan 30 år kan gå så hurtigt? Jeg husker det stadig, som om det var i går.

Jeg var 25 år gammel. Seks måneder tidligere blev jeg spurgt af min far Sigvard: "Bosse, du er den søn, der kunne overtage Children's Mission i fremtiden. Jeg spekulerer på, om du kan forestille dig at overtage fars kappe og fortsætte missionen, når jeg ikke magter det mere." Så sagde han: "Men det kræver en ting, min søn: Du skal holde op med at tælle penge og i stedet tælle menneskeliv."

Dengang arbejdede jeg som sælger hos firmaet NÅ Engström i Mölndal, og det gik meget godt for mig. Jeg havde lige modtaget en splinterny Saab 900 I som firmabil, og ingen af mine venner havde så dejlig en bil. Jeg tjente gode penge efter min alder, og min kone og jeg havde lige fået vores andet barn. Ideen om at blive en fattig missionær var slet ikke tiltalende.

Men jeg havde også fået et kald som barn, som siden gentog flere gange i min ungdom, et kald om, at jeg skulle tjene Herren og vinde hundredtusindvis af mennesker for hans rige. Faktisk troede jeg en dag, at jeg ville blive en stor evangelist. Men da far stillede spørgsmålet, rejste hårene sig på min hals og på mine arme, og jeg genkendte stemmen - ikke fars stemme, men Herrens.

Det var med vånede, at jeg gik og bar dette i et par måneder, og jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle forklare det for min kone. Men til sidst blev kaldet så stærkt, at jeg ikke kunne modstå det, men måtte følge det kald, jeg havde fået.

En anden vanskelig del i beslutningen var, at min daværende

chef Nils Åke Engström også var formand for Children's Mission. Han var meget glad for mig og ville næppe med glæde lade mig gå fra NÅ Engström og derefter lukke mig ind i Children's Mission.

Jeg kan stadig huske, da jeg sad uden for bestyrelseslokalet i Children's Mission, inden jeg skulle præsenteres for bestyrelsen. De talte om, at jeg kun skulle være fars assistent og ikke tro, at jeg en dag ville blive leder af Children's Mission, blot fordi jeg er en Wallenberg. Efter en lang diskussion fik jeg lov til at komme ind og møde de ældre herrer og blev hilst velkommen.

I dag er det nøjagtigt 30 år siden, og masser af vand er løbet i åen gennem årene. Fem år senere blev jeg Children's Missions missionschef som en nødløsning, men du kan læse mere om min rejse gennem Children's Missions livreddende arbejde længere henne i bladet.

Når jeg kigger i bakspejlet, kan jeg kun sige: "Tak Jesus, fordi du holdt dit løfte og aldrig opgav mig, men hjalp mig, når jeg ikke selv slog til!" En stor tak til alle jer givere, der viser mig og Children's Mission jeres store tillid. Tak til mit fantastiske personale her og i alle vores missionslande, og tak til bestyrelsen, der ikke fyrede mig efter seks måneder, men har troet på mig og stået bag mig i alle disse år. Sammen er vi Children's Mission og er inspireret af visionen om en verden, hvor

alle kan leve i værdighed. Vi har altid vores motto i tankerne: "With the Lord for the Children" - med Gud for børnene.

Bo Wallenberg
BO WALLENBERG
GENERALSEKRETÆR

UKRAINE

Lykke og glæde, da julen kom

Juleprojektet i Ukraine blev anderledes, da pandemien gjorde det umuligt at mødes i store grupper. I stedet var der mellem tre og fem mindre samlinger hver dag, hvor fødevarer, slikposer og julegaver nåede frem til taknemmelige og glade modtagere.

Lederen af Children's Mission i Ukraine, Lyudmila Lonyuk, fortæller om minder fra julekampagnen:

– På en skole på landet åbnede en 6-årig dreng sin julegave, men begyndte pludselig at græde. Jeg spurgte, om han ikke kunne lide indholdet, men drengen krammede sin julegave og svarede, at han aldrig havde modtaget så mange ting i hele sit liv. Han var så glad, at han græd af glæde, fortæller Lyudmila.

På et dagcenter mødte Children's Mission en dreng med handicap, som selvfølgelig også fik en julegave.

Pakken indeholdt fodbold, tørklæde, hat, handsker, shampoo og flere andre ting.

– Drengen viste stolt alle ting til sin mor, og så spurgte han mig: "Er jeg rig nu?" Jeg lo og spurgte, hvorfor han troede det. Han svarede helt alvorligt: "Se, så mange skatte, jeg har fået. Jeg er ikke bare rig. Jeg er også den lykkeligste i verden!"

På børnehospitalet i Lutsk mødte Lyudmila en pige og hendes mor.

– Pigen åbnede sin julegave og sagde til sin mor: "Se, hvad jeg har modtaget. Min dag er blevet så lys. Det var mørkt

og regnfuldt i morges, men nu føles det som om solen skinner i mit hjerte. Kan det være Jesus? Du har sagt, at han er lyset!"

På et børnehjem åbnede en lille pige sin slikpose.

– Hun talte alle slikstykkerne omhyggeligt, smagte et stykke chokolade og begyndte derefter at hoppe og danse af glæde. "Se, det er rigtigt slik, og det hele er til mig. Jesus har fødselsdag, og jeg får slik. Han må elske mig!"

Mange tak til alle givere, der har bidraget til, at Children's Mission har kunnet hjælpe så mange denne jul!

RUMÆNIEN

Hjælp og julegaver til udsatte

I Rumænien har Children's Mission gennem partnerorganisationen Prison Fellowship Romania uddelt julegaver til udsatte familier. Mange lever i elendighed, og behovene er store. Men glæden var stor, da familierne fik besøg, og børnene modtog julegaver, der lyste op i deres tilværelse.

At følge sit hjertes kald

BO WALLENBERG FORTÆLLER OM 30 ÅR I TJENESTE FOR CHILDREN'S MISSION

For 30 år siden begyndte Bo Wallenberg sin ansættelse hos Children's Mission. I 25 år har han også været missionens leder. Dette er historien om det arbejde, der er blevet hans kald, hans opgave og hans liv.

Bo Wallenberg voksede op i en "folkeparkfamilie", der med en far som entertainer havde alt andet end fred. I 1977 mødte familien Gud, og et helt nyt liv begyndte. Familiens bøn var, at Gud ville sende dem hen, hvor ingen andre ville hen, og at de – når de kom derhen – ville hjælpe mennesker til ånd, sjæl og krop.

16 forældreløse drenge

Da Sigvard Wallenberg kom til Filippinerne i begyndelsen af 80'erne, blev bønnen hørt. Han mødte behovene og besluttede at tage ansvar for 16 forældreløse drenge. Uanset hvor han prædikede, fortalte han om drengene og indsamlede penge til Filippinerne.

Dette var begyndelsen på Children's Missions arbejde. I 1983 blev Skandinavisk Børnemission stiftet, og hele familien blev involveret.

Allerede som ung havde Bo Wallenberg hørt profetier fra flere kanter om, at han skulle komme til at vinde hundredtusinder af mennesker for Guds rige. Han troede selv, at han ville blive evangelist og havde ingen idé om, at det skulle komme til at handle om Children's Mission.

Årene gik. Arbejdet voksede, og Sigvard begyndte at tænke mere og mere på fremtiden. Hvem overtager, når han ikke længere kunne klare opgaverne?

– Så kom min far til mig og sagde, at jeg var den søn, der kunne overtage Children's Mission. Men i så fald måtte jeg holde op med at tælle penge og i stedet tælle menneskeliv. Jeg genkendte Guds stemme i det, far sagde, for håret rejste på min nakke og på armene. Jeg følte, at jeg skulle påtage mig opgaven, men jeg forstod ikke, hvordan det skulle kunne lade sig gøre, for far og jeg havde svært ved at arbejde sammen.

"Mister, help me!"

I januar 1991 fik Bo sit første job hos Children's Mission – ikke som leder, men som assistent. Sigvard sendte ham til lossepladsen i Filippinerne for at se arbejdet.

– Der kom en ung kvinde med et døende barn, som hun lagde i mine arme. Barnets øjne var sunket ind og huden var gennemsigtig. Kvinden sagde: "Mister, help me!" Pludselig handlede det hele om liv og død. Jeg skyndte mig at bære barnet væk fra lossepladsen og kørte til hospitalet. Jeg forestillede mig, at barnet ville blive reddet og genforenet med sin mor. Men barnet blev stadig mere syg, og på den tredje dag døde det.

– Dette var første gang jeg blev vred på Gud. Hvorfor bliver jeg revet væk fra mit job og ender i dette, hvis børnene alligevel dør? Dette arbejde er ikke noget for mig. Men da jeg skulle sove, kunne jeg kun se babyen og moderen foran mig og høre ordene: "Mister, help me!" Så jeg tog et valg for livet. Jeg besluttede mig for at jeg ville gøre alt, hvad jeg kan resten af mit liv, for ikke at komme uforberedt, men gøre alt for at redde så mange som muligt.

Børn hjælper børn

Da Bo kom hjem, indsamlede han sin første million til Children's Mission ved at besøge skoler, engagere elever og lærere og lade hver elev arbejde for at tjene 100 kroner til børnene i Filippinerne gennem Operation Dagsværk. Pengene blev brugt til at bygge børnebyen Scandinavian Children's Village.

Kampagnen spredte ringe på vandet. Children's Missions søsterorganisationer i andre lande skaffede penge til deres egne børnebyer. Det samme gjorde det svenske ugeblad Året Runt, som har været med Bo i Filippinerne.

Samtidig begyndte Children's Missions økonomiske problemer. Den svenske regering lod kronkursen flyde, og den sank som en sten. Da Children's Mission havde sit budget i dollars, førte kronesvækkelsen og dollarens styrkelse til, at missionen mistede halvdelen af sin købekraft. Det blev en kamp for at overleve.

Hjerte for Tjernobyl-børnene

– Så ringede telefonen, og en kvinde, Mirja Adolphi, spurgte: "Har du hjerte for Tjernobyl-børnene?" Jeg ville svare,

Ruslan var et af de første børn, der blev reddet gennem operation.

Ruslans alvorlige tumor gjorde, at han risikerede både synet og livet.

Lastbil efter lastbil med nødhjælp blev sendt til Ukraine for at hjælpe de nødlidende.

at jeg har hjerte for børn i alle mulige lande, men jeg har ingen penge. Men inden jeg nåede at svare, sagde hun: "For Gud har sagt, at du vil hjælpe mig." Da skete det igen. Håret rejste sig på arme og hals, og jeg genkendte Guds stemme.

Mirja ville møde Bo i Kiev, men Sigvard sagde nej. Children's Mission havde økonomiske problemer, og et nyt arbejde ville ødelægge missionen fuldstændigt. Til sidst godkendte han rejsen, hvis Bo ikke lovede nogen noget.

På flyet var jeg bekymret. Havde jeg bare bildt mig selv ind, at dette var Guds vilje? Jeg tog min bibel og bad om, at Gud skulle give mig et ord. Derefter slog jeg tilfældigt op i Prædikerens 11:1, hvor det står "Kast dit brød på vandet, du finder det igen efter lang tid..." Lige da fløj vi over Østersøen, og jeg forstod, at jeg var på ret vej.

I Ukraine så Bo behovet blandt folket. Han mødte præster, der havde bedt i 27 år om, at nogen skulle komme og hjælpe dem, og en mand, der havde siddet i fængslet i Sibirien for sin tro, og som nu havde givet det eneste, han ejede, en kartoffelmark, væk, så menigheden kunne bygge en meget enkel kirke.

Manden sagde: "Før høstede jeg en gang om året på min kartoffelmark. Nu høster jeg hver dag for Guds rige." Da jeg så disse mennesker og de ofre, de bragte, tog jeg en ny livsændrende beslutning om, at jeg ville gøre hvad jeg kunne for at hjælpe dem.

Lastbiler med hjælp

Rejsen var begyndelsen af Children's Missions arbejde i Ukraine. Bo fik et løfte fra Sigvard om fortsat hjælp, hvis han skaffede nye donorer, der betalte for indsatsen.

I et lokalradioprogram appellerede Bo om humanitær hjælp. Responsen var enorm og på få uger kom hele 30 ton nødhjælp. Children's Mission modtog penge, der kunne dække den første lastbiltransport. Derefter gik Svensk Missionsråd ind og udbetalte udviklingsmidler fra det svenske udenrigsministerium (SIDA) til flere transporter. Bo tog mod til sig og kontaktede busselskabet Swebus og trafikelskabet Malmö Lokaltrafik og fik dem til at donere og lakere to busser og en lastbil til transporterne. Samtidig tog chauffør kontakt og tilbød at hjælpe med at køre transporterne. Og på hver tur fulgte Bo Wallenberg med.

Jeg har altid været villig til at rejse

derhen, hvor Gud sender mig. Men nogle gange skammer jeg mig over, at jeg har været så meget væk fra min familie og mine børn. I dag har jeg lært at uddelegere og oplære andre, så jeg ikke altid behøver at være med selv.

Efter et stykke tid sagde SIDA nej til at donere flere penge, fordi de ikke længere betragtede Ukraine som et katastrofeland. Det endte med, at Bo tog en diskussion med SIDA's direktør i en direkte udsendelse på TV4. Han havde billeder og historier med og stillede spørgsmålet, hvor mange syge børn der skulle dø, før SIDA klassificerede det som en katastrofe. SIDA-chefen blev sur, og det blev ikke til flere penge, men i stedet ringede udviklingsminister Alf Svensson og indskød penge.

Dødens venteværelse

I Ukraine uddelte Children's Mission humanitær hjælp. Men de mødte også masser af syge børn, hvis forældre så Children's Mission som en sidste chance for at få hjælp.

En dag ringede det svenske dagblad Aftonbladet og ville rejse med Children's Mission til Ukraine. Bo sagde nej, men journalisten gav ikke op. Til sidst fik en journalist og en fotograf

Hjertesyge Eva Kononovas første besøg i Sverige.

Mange er de møder, som Bo Wallenberg holdt på skoler, hvor han fortalte om Children's Mission og om Gud.

lov til komme med som hjælpearbejdere.

– Vi kom til et børnehjem, hvor jeg vidste, der ville være 70 børn, men vi så kun 50. Da jeg spurgte efter de andre børn, fik jeg at vide, at de var i dødens venteværelse; de var så syge, at der ikke var noget at gøre.

Bo gik derhen og så et forfærdeligt syn. En dreng, hvis forældre havde forsøgt at dræbe ham med en hammer, en pige med en blære uden for hendes krop og mange flere syge og døende børn.

På samme tur mødte de også Ruslan, der havde en tumor, der pressede øjet ud, og Ira, hvis jordbærmærker dækkede store dele af hendes krop.

– Jeg følte mig så magtesløs. Jeg kastede mig ned på knæ og bad: "Jesus, jeg vil hjælpe disse børn, men jeg har ingen penge."

På vej hjem blev Bo spurgt, om han kunne tænke sig at modtage hjælp fra Aftonbladet for at redde børnene. Da Aftonbladets chefredaktør så billederne fra Ukraine, gav han klarsignal til en indsamling i megaformat. "Kør stort," opfordrede chefredaktøren - og det gjorde de virkelig.

I lang tid gik Aftonbladet i brechen og indsamlede penge til at børnene kunne blive opereret. Børnene blev reddet, og hele børnehjemmet blev renoveret. I alt indsamlede bladet mere end fem millioner svenske kroner. Og da de syge børn kom til Sverige for pleje, fulgte alle medierne i Skåne med, skrev og samlede ind.

Lejr for ukrainske børn

I mange år blev der arrangeret lejre for ukrainske børn i de skandinaviske lande. Børn, der var hårdt ramt af Tjernobyl-katastrofen og indtog radioaktivitet sammen med maden, kom på et par ugers lejr og fik ikke blot minder for livet, men også et forbedret immunsystem.

– Gennem årene har vi haft 2.000 Tjernobyl-børn under rehabilitering i de nordiske lande. Børnene stjal virkelig vores hjerter, og mange af dem, der hjalp til på lejrene, er stadig aktive og hjælper os som frivillige.

De mange års arbejde for Ukraine førte til, at Bo Wallenberg blev udnævnt til æreskonsul for Ukraine og mødte både det svenske kongepar og flere ukrainske præsidenter. Men frem for alt hjælper arbejdet hundredtusindvis af mennesker i Ukraine hvert år.

I stedet for at ruinere Children's Mission, kom arbejdet i Ukraine til at redde missionen. Det tiltrak offentlighedens opmærksomhed og mange nye givere.

Riddere i nøden

I begyndelsen af 2000-årene kom den ene modgang efter den anden. Sigvard Wallenberg blev ramt af kræft og måtte flytte hjem. Hjertesyge Eva Kononovas operation mislykkedes, og hendes intensivbehandling slugte langt flere ressourcer, end dem Children's Mission havde samlet ind. Derefter brændte Children's Missions lager i Oxie ned til grunden efter en uheldig

svejsning i et nabofirma.

– Da fik vi uventet hjælp fra Skånska Riddarsällskapet. De organiserede et stort ridderspil. Publikum kom gratis ind i bytte for en pose tøj, så vi kunne fylde lageret op igen. Aviserne gav os masser af omtale, og vores nye lager på Strömgatan blev fyldt, folk hørte om Children's Mission, og mange valgte at blive givere.

Geder til Zambia

I mange år fokuserede Children's Mission på Filippinerne og Ukraine. Men 2007 spredte arbejdet sig til et nyt kontinent: Afrika.

– Malmö Pinsekirke påtog sig arbejdet med at oplyse befolkningen i Zambia om HIV. Da ringede en kvinde og spurgte, om Gud havde talt til mig om Zambia. Han havde det ikke, og kvinden svarede, at hun ville ringe tilbage, når Gud havde gjort det.

– Derefter begyndte Zambia at dukke op i mine tanker, tit og ofte. Samtidig kom missionsprojektet i problemer. Befolkningen manglede mad og tøj og kunne ikke komme frem til undervisningen. SIDA-projektet kunne kun hjælpe med undervisning, og vi blev spurgt, om vi kunne hjælpe med humanitær hjælp.

Da Bo rejste derned, blev ideen født om at give geder til fattige familier. Gederne giver mælk og føder nye kid, der kan sælges, så familierne får penge til mad og skolepenge.

På en gospelkoncert i kirken, fortalte

Bo hos et af de 20 døende børn i "Dødens venteværelse".

En lille pige fra "Dødens venteværelse", der blev opereret i Sverige.

Bo om gedeprojektet i Zambia. Han havde med sig en computer og en printer, så folk efter koncerten kunne købe geder, navngive dem og straks modtage et gavebevis med gedens navn.

– Aldrig før var så mange mennesker kommet til kirken. Salen var fuld, og folk stod langs væggene. Vi havde brug for 100 geder, men solgte 300.

Dette var næsten for meget af det gode. Children's Missions kontaktperson kunne ikke overkomme at købe og uddele så mange geder. Så i stedet blev en ny idé født om at engagere Zambias pinsekirker. Hver menighed fik ansvar for at købe og distribuere geder til de nødlidende i nærområdet.

– Det fungerede godt, og på den måde arbejder vi stadig. Vi bruger kristne netværk, der hjælper os med uddeling. I årenes løb har vi uddelt 50.000 geder i en række forskellige lande.

Tydelige med vores tro

Children's Mission er vokset med en række nye lande, både i Afrika, Asien og Europa.

– Jeg ser Children's Mission som et sennepsfrø – et lille frø, der vokser og bliver et stort et træ i hvis grene, fugle bygger rede. Children's Mission startede med en enkelt pionér, men er vokset til en mellemstor organisation på vej til at blive større. Flere organisationer er kommet til os for at søge samarbejde eller bede os om at overtage deres arbejde. Vi ser dette som en hædersbevisning.

Children's Mission har altid været tydelig med sin kristne profil.

– Det gør os unikke. Det betyder dog ikke, at de, der modtager vores hjælp, skal være kristne. Vi hjælper alle uanset køn, etnicitet, religion og politisk tilknytning. Men vi ved, hvem der sendte os, og det er vi tydelige med. Når vi siger, at vi er en mission, påtager vi os også et ansvar for, hvordan vi lever og opfører os.

– Jeg plejer at tale om Aftenbladet-testen. Hvis vi bliver undersøgt, skal vi ikke have noget at skjule. Vi forvalter andres penge, og skal også kunne at vise, hvad vi udretter for pengene.

I de første år i Ukraine havde Bo altid en tolk med, som var udpeget af myndighederne. Efter flere år tilstod tolken, at han var KGB-agent, der havde til opgave at overvåge Bo og Children's Mission.

– Han sagde, at han så, at jeg var

god, men at jeg var frygtelig naiv, idet jeg stolede på alt og alle. Han lærte mig Trust and Control – Tillid og Kontrol. Vi skal have tillid til mennesker, men vi skal også kontrollere, at alt går rigtigt til. Det prøver jeg at leve efter.

Tror på fortsat vækst

De økonomiske problemer har længe været historie. Bo Wallenberg er en forsigtig general, der ikke vil bringe Children's Missions penge og tillid i fare.

– Jeg begynder at gå i tro med små skridt. Hvis jeg ser Gud følge efter, øger jeg tempoet. Og jeg er overbevist om, at hvad han bestiller, det betaler han også.

Bo Wallenberg tror, at Children's Mission vil fortsætte med at vokse.

– Vi har dygtige medarbejdere – både herhjemme og i marken – og et vigtigt arbejde, der tiltrækker givere og andre organisationer. Tre fokusområder for fremtiden vil være bekæmpelse af korrupsion, vores forebyggende arbejde med modstandsdygtighed og arbejdet med udvikling og iværksættelse. Det er tre meget vigtige områder til bekæmpelse af fattigdom og uretfærdighed.

Children's Mission vil også i højere grad støtte kirker og menigheder i sårbare områder.

– Vi lever i en meget mørk verden, men Bibelen siger: "I er verdens lys", og vi har virkelig brug for at lyse op i verden gennem vores livsvigtige arbejde.

EVA RUDERSTAM

Julegaver til nødlidende

I december hvert år uddeler Children's Mission på Filippinerne julegaver til familier med behov. Denne jul er mange blevet ramt ekstra hårdt af pandemi og tyfoner, og mange familier har store problemer med at skaffe mad nok til deres familier.

Selv om pandemien gjorde det vanskeligere end normalt at få hjælpen frem til de nødlidende, kunne Children's Missions medarbejdere og frivillige uddele hjælp til 113 familier i midten af december – flere end planlagt på grund af ekstra penge, der kom ind. Modtagerne var overvældede og taknemmelige for gaverne fra Children's Mission og organisationens givere.

Skolebørn hjælper ramte

Ingen er blevet fattigere af at give. At give handler om at gengælde de velsignelser, vi har modtaget fra Gud. På Filippinerne har Children's Mission School sammen med en lokal menighed indsamlet penge til at hjælpe elever og menighedsmedlemmer, der er ramt af tyfonen Ulysses hærgen. Mange af skolens elever og deres familier har samlet penge til mad for at kunne hjælpe andre. Selvom de selv er i en vanskelig situation, følte det vigtigt og rigtigt at hjælpe den, der er blevet ramt endnu hårdere.

I midten af november blev hjælpen pakket af skolelærerne og kirkens medarbejdere. Derefter kørte de ud med hjælp til 30 taknemmelige familier i Quezon City og Kasiglahan.

Madlavning og dyrkning hjælper undervægtige børn

På trods af pandemi og tyfoner er Children's Missions ernæringsprogram i fuld gang for at hjælpe undervægtige børn i Manilas slumkvarterer. Sitio Pintor er et lossepladsområde, hvor familier bor og kæmper for at forsørge sig ved at samle affald. I dette område er mange børn underernærede og sent udviklede.

På nuværende tidspunkt hjælper Children's Mission Philippines 50 børn i alderen 1–6 år. Ernæringsprogrammet handler ikke kun om at give børn nærende mad, men også om at opmuntre og hjælpe forældre med information og uddannelse. Forældrene lærer desuden at tilberede nærende mad til deres familier for en overkommelig pris.

Sammen med lokale kirker og frivillige driver Children's Mission projektet FAITH (Food Always In The Home). Det handler om at hjælpe familier med at dyrke frugt og grønt.

En af mødrene i FAITH-projektet hedder Rona Recanna. Hendes søn er undervægtig og får hjælp i ernæringsprogrammet, og moren er nu også begyndt at dyrke en køkkenhave. Hun har plantet bananer, aubergine, citrongræs og andre frugter og grøntsager. Haven giver mad til hende og hendes familie og har bidraget til at forbedre barnets sundhed. Sønnen har taget et kilo på i de tre måneder, han har deltaget i ernæringsprogrammet, og har også forbedret sin sprogudvikling og sine sociale færdigheder.

Rona Recana, her sammen med sin søn Henry, er en af de mødre, der er begyndt at dyrke fødevarer.